

रुग्णालयात पाडवा साजरा

एप्रिल महिन्याच्या पहिल्या आठवड्यात आमच्या घरातही कोरोना नावाच्या पाहुण्याचे ध्यानीमनी नसताना अखेर आगमन झालेच. माझे यजमान बँक कर्मचारी असल्याने घरातून ऑनलाइन काम करण्याची शक्यताच नाही. बस व ट्रेन मधून प्रवास करताना तोंडाला मास्क, फेसशील्ड, सॅनिटायझर यांचा काटेकोरपणे वापर करूनही दोन एप्रिल रोजी त्यांना अंगात कणकण जाणवू लागली. ह्यांनी जवळच्या डॉक्टरांच्या दवाखान्यातून तापावरील औषधे सुरू केली व स्वतःहूनच घरात विलगीकरणात राहाण्यास सुरुवात केली. मी लगेचच आमच्या अंधेरी येथील फॅमिली डॉक्टरांना (डॉ. भट्टाचार्य) फोन करून यजमानांना ताप आल्याचे सांगितले. त्यांनी त्वरित कोरोना चाचणी करण्यास सांगितले. कोरोना चाचणी केल्यावर दोन दिवस झाले तरीही अहवाल न आल्यामुळे मनात नको त्या शंकाकुशंकांनी घर केले. अखेर तो दिवस उजाडलाच. माझ्या यजमानांचा रिपोर्ट 'पॉझिटिव्ह' आला आहे असे आम्हाला फोनवरून रात्री नऊ वाजता एका बीएमसीच्या कर्मचारीने कळवले.

तोपर्यंत आम्हाला ज्या लॅबमध्ये कोरोना चाचणी केलेली तिथून ईमेल किंवा मेसेज आला नव्हता. आमच्या पायाखालची जमीनच सरकली. Asymptomatic(लक्षणे नसलेला) कोरोना असल्यामुळे जुजबी चौकशी केल्यानंतर घरी क्वारंटाइन राहाण्याचा सल्ला बीएमसी अधिकार्याने दिला. पण घर लहान असल्याने माझ्या यजमानांनी हॉस्पिटलला अॅडमिट होण्याचा निर्णय घेतला. आमच्या फॅमिली डॉक्टरांनी उपचारांसाठी लागणारी सर्व औषधांची नावे मोबाइलवर पाठवली. रात्री दहा वाजता जवळच्या औषधाच्या दुकानातून औषधे आणून उपचार सुरू झाले. पण खरी कसोटी सुरू झाली की आता पुढे काय? कुठले हॉस्पिटल ? कोरोनाची ही दुसरी लाट इतकी भयंकर होती की हॉस्पिटल मध्ये बेड उपलब्ध नव्हते. पण थोड्याशा विलंबाने अखेर दहिसर जम्बो कोव्हिड सेंटरला माझ्या यजमानांना दुसऱ्या दिवशी बेड मिळाला. मी व माझी मुलगी घरी क्वारंटाइन मध्ये.

मनात अनामिक भीतीने घर केले होते.

पण माझे यजमान आता डॉक्टरांच्या योग्य मार्गदर्शनाखाली लवकरच बरे होऊन घरी परतणार अशी माझ्या मनाची सतत समजूत घालून मी सकारात्मकतेने त्या कठीण दिवसांना सामोरी गेले. शेजारच्यांचे सहकार्य, नातलग व हितचिंतकांच्या शुभेच्छा, देवाचे व वाडवडीलांचे आशीर्वाद यामुळे कठीण काळ निभावून गेला. हल्ली घरपोच भाजीपाला, किराणा सामान, औषधे ह्या सर्व सोयींमुळे कसलीही गैरसोय झाली नाही. कुरियर सर्व्हिसमुळे हॉस्पिटलला जेवण पाठवणे सुद्धा सहज शक्य झाले. मोबाइल फोनवरून व्हिडीओ कॉल करून प्रत्यक्ष भेटीचा आनंद घेता आला. गुढी पाडव्याच्या

दिवशी केळीचे पान व नैवेद्य कुरियर सर्व्हिसने पाठवल्यामुळे यजमानांना सण ही हॉस्पिटलमध्ये साजरा करता आला. अशाच छोट्याछोट्या गोष्टींतून आनंद मिळवत दिवस सरत गेले.

मदतीचे हात उपलब्ध असले की मनावरचा ताण हलका होतो.

कोव्हिड सेंटर मध्ये चेस्ट एक्सरे, नियमितपणे रक्ताची तपासणी, डॉक्टरांचे मार्गदर्शन व परिचारिकांनी केलेली सेवा यामुळे माझ्या यजमानांची तब्येत लवकरच सुधारली. अकरा दिवसांनी ते घरी सुखरूप परतले. घरी परतल्यावर दहा दिवस पुन्हा विलगिकरणात राहिले कारण मला व माझ्या मुलीला संसर्ग होऊ नये हा त्यामागचा हेतू.

घरी पौष्टिक आहार, व्हिटॅमिन्सच्या गोळ्या, पुनः संसर्ग होऊ नये म्हणून घेतलेली काळजी, योग्य विश्रांती यामुळे कोरोनाशी केलेली लढाई यशस्वी झाली व निराशेचे ढग निवळले. आयुष्यात आलेले कठीण प्रसंग आपल्याला खूप काही शिकवून जातात. आयुष्याचे मोल तेव्हाच कळते जेव्हा आपण सभोवताली मृत्यूचे तांडव सुरू असतानाही हॉस्पिटल मधून घरी सुखरूप परत येतो. सभोवताली अस्थिर वातावरण असूनही आपण आपल्या घरात सुरक्षित आहोत केवळ डॉक्टर, नर्सस, पोलीस व अत्यावश्यक सेवा आपल्यासाठी तत्पर आहेत म्हणूनच.

सामाजिक भान राखून आपण त्यांना सहकार्य करणे हीच काळाची गरज आहे.

- दर्शना प्रभूतेंडोलकर